

даде. Послѣ пъкъ — боеве, опълченцитѣ. руситѣ биятъ се; послѣ пъкъ страхове, бѣганета — кланета... Тогава ми изгорѣ сичко въ пожара. Отъ тогава веки станахъ половина човѣкъ, изгубихъ се...

Старецътъ се впусна на дълго и широко да разказва за опропастяването си; безъ четъ обстоятелства по това приключение сега се будяхъ въ ума му; той изряждаше сичкиятъ подробности по катастрофата, както и едно по едно стокитѣ, притежанията и цѣнноститѣ си, станали плѣчка на грабежа и пожара. И колкото повече разказваше, толкосъ повече се увеличаше въ тия горчиви въспоминания. Очевидно, личната катастрофа затѣмняваше общата; прѣдишнитѣ въстурги и ликуването отъ появата на освободителнитѣ войски, се забравяхъ прѣдъ нещастieto му, послѣдвало слѣдъ отстъплението имъ. Началото и развитието на драмата и крайната ѣ развѣзка, се губѣхъ прѣдъ този кървавъ епизодъ, който зафащаше въ душата му сичкото мѣсто. За тоя бѣденъ старецъ освобождението на България, като че не влазеше много въ смѣтката му, както и колосалнитѣ жертви на Русия — за него само едно бѣше истинно и важеше: загубата на къщата му, дюкяна му и стоката му.

Това съвършено отсъствие на ентузиазмъ, тоя тѣсенъ, дори жестокъ егоизмъ на добрил човѣкъ наскърбихъ писателя.

Той испита да прѣнесе разговора на по-ясна почва, на другъ моментъ отъ тая война и поиска да чуе нѣщо отъ чича Танаска за второто окончателно отърваване на родния му градъ отъ турцитѣ.

— Когато се върнахме ли, на другата година? — пое чичо Танаско, — азъ, смѣй ми се, ако щешъ, пакъ останахъ голъ! Заварихме, че турцитѣ избѣгали, оставили, сичко: покъщнина, стока, добитѣкъ. Отъ дѣ ми стана нѣщо — па лѣгнѣй та се разболѣй! Разболѣхъ се тамамъ тогава, господине! Сички, като мене изгорѣли, дѣто се върнахъ